

PARALIŻOWATY (11) *ai*

paraliżowaty (11), [**paralizowaty**].

Wszystkie *a jasne*; o *prawdopodobnie jasne* (tak w *-owaty*).

sg m N paraliżowaty (4). ◊ *D* paraliżowat(e)mu (3). ◊ *A* paraliżowat(e)go (3). ◊ *pl A m pers* paraliżowat(e) (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Przymiotnik od „paraliż”; porażony paraliżem, cierpiący na paraliż (11) : *nálezł [św. Piotr] tám człowieká niektorego/ [...] od ósmi lat leżącego na łożu/ ktory był páraliżowáty [qui erat paralyticus]. BudNT Act 9/33; WujNT Act 9 arg.*

a. *W funkcji rzeczownika: paralityk; paralyticus Mymer¹, PolAnt (9) : Mymer¹ 39v; Coż łácniey rzec páraliżowátemu/ odpulzczone fá tobie grzechy/ Albo rzec/ wítań á weźmi łożko twe y chodź. BudNT Mar 2/9, Mar 2/4, 5, 10; Powietrzem rułzonemu (Mar 2/6.) (marg) Páraliżowáty. (-) WujNT 132; Pokázuię fię [Jezus] być Bogu Oycu równym; [...] iednym fłowem vzdrawiáiąc páraliżowátęgo. WujNT 132, Luc 5 arg; [WujPosN 1584 II 264 (Linde)].*

W połączeniu szeregowym (1): *Y wodzili do niego wřzytki chore/ rozmáitemi niemocámi y boleściámi zięte/ y opętáne/ y lunátyki/ y páraliżowáte/ y vleczał ie. BudNT Matth 4/24.*

Synonim: »powietrzem ruszony«.

Cf PARALITYK